

Η έκρηξη και η εξέλιξη της γαλλικής επανάστασης (1789-1794)

1. Γελοιογραφία που απεικονίζει την τρίτη τάξη να κουβαλά τον κλήρο και την αριστοκρατία.

Η γαλλική κοινωνία του 18ου αιώνα ήταν οργανωμένη σε τρεις θεσμοθετημένες τάξεις (οι άνθρωποι κατατάσσονταν σε αυτές με κριτήριο την καταγωγή τους και τα προνόμια που τους είχαν απονεμηθεί από τον ηγεμόνα): τον κλήρο (0,5% του πληθυσμού), τους ευγενείς (1,5% του πληθυσμού) και την τρίτη τάξη (98% του πληθυσμού), που την αποτελούσαν όλοι όσοι δεν ανήκαν στις δύο προηγούμενες τάξεις, δηλαδή οι αστοί, οι αγρότες και οι εργάτες. Ο κλήρος και οι ευγενείς είχαν προνόμια, ενώ η τρίτη τάξη είχε μόνο υποχρεώσεις (πλήρωνε το σύνολο των φόρων, τη στιγμή που οι άλλες τάξεις δεν φορολογούνταν). Η κατάσταση αυτή, το παλαιό καθεστώς, γεννούσε τη δυσανεξία, ιδίως της αστικής τάξης (του ανώτερου στρώματος της τρίτης τάξης), η οποία, αν και δέσποζε στην οικονομία, ήταν αποκλεισμένη από τη λήψη των πολιτικών αποφάσεων. Παράλληλα, η δυσφορία εξαπλωνόταν στο σύνολο της τρίτης τάξης, καθώς, από τα μέσα του 18ου αιώνα, οι συνθήκες ζωής επιδεινώνονταν διαρκώς. Μάλιστα, κατά τον φοβερό χειμώνα του 1788-1789, η πείνα οδήγησε τον λαό σε λεηλασίες πλούσιων σπιτιών και κρατικών αποθηκών.

Κοινωνικές

Τάξεις

Αίτια

Αφορμές

Η πρώτη φάση της γαλλικής επανάστασης, Μάιος 1789-Αύγουστος 1792

Η κατάσταση αυτή έκανε τον βασιλιά Λουδοβίκο ΙΣΤ΄ να συγκαλέσει συνέλευση των τάξεων στο ανάκτορο των Βερσαλιών (5 Μαΐου 1789). Εκεί, οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης απαίτησαν μεταρρυθμίσεις, αλλά ο βασιλιάς ζήτησε να επιβληθούν νέοι φόροι που θα πλήρωναν αποκλειστικά τα μέλη της τρίτης τάξης.

Συνέλευση

Τάξεων

2. Ζ.Λ. Νταβίντ, Ο όρκος του σφαιριστηρίου, 20 Ιουνίου 1789.

Οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης αντέδρασαν και, με το επιχείρημα ότι εκπροσωπούσαν το 98% των Γάλλων, αυτοανακηρύχθηκαν Εθνική συνέλευση. Ο βασιλιάς, ωστόσο, δεν τους αναγνώρισε και διέταξε να κλείσει η αίθουσα όπου συνεδρίαζαν οι τάξεις. Τότε, οι αντιπρόσωποι της τρίτης τάξης συγκεντρώθηκαν στην αίθουσα του σφαιριστηρίου (βλέπε δίπλα, εικόνα 2), όπου ορκίστηκαν ότι θα συντάξουν σύνταγμα (20 Ιουνίου 1789). Στο πλευρό τους τάχθηκαν ορισμένοι κληρικοί και ευγενείς. Ο βασιλιάς αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Η Εθνοσυνέλευση αυτοανακηρύχθηκε Συντακτική συνέλευση (9 Ιουλίου 1789), με σκοπό να δώσει στη Γαλλία σύνταγμα.

Εθνική

Συνέλευση

Συντακτική

Συνέλευση

3. Οπλισμένες γυναίκες βαδίζουν εναντίον των ανακτόρων των Βερσαλιών, 5 Οκτωβρίου 1789.

Η υποχώρηση του Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, ωστόσο, δεν ήταν παρά μια κίνηση τακτικής, καθώς την ίδια στιγμή συγκέντρωνε, κρυφά, στρατό για να διαλύσει την Εθνοσυνέλευση.

Όταν έγιναν γνωστές οι παρασκηνακές κινήσεις του βασιλιά, οργισμένοι πολίτες οπλίστηκαν για να υπερασπιστούν την Εθνοσυνέλευση: στις 14 Ιουλίου 1789 ο λαός του Παρισιού κατέλαβε τη Βαστίλη (βλέπε σ. 9), τόπο φυλάκισης και βασανιστηρίων, μισητό σύμβολο της απολυταρχίας. Η 14η Ιουλίου αποτελεί σήμερα εθνική γιορτή των Γάλλων. Παράλληλα, όλο και περισσότερες περιοχές στην ύπαιθρο της Γαλλίας επαναστατούσαν.

Η πτώση

της

Βαστίλης

Σε αυτό το κλίμα, η Συντακτική συνέλευση ανακοίνωσε την κατάργηση των προνομίων (4 Αυγούστου 1789) και ψήφισε τη Διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη (26 Αυγούστου 1789), βασισμένη στις αρχές του Διαφωτισμού. Ο βασιλιάς αποδέχθηκε αναγκαστικά αυτές τις αποφάσεις μετά την κατάληψη των ανακτόρων των Βερσαλιών από τον επαναστατημένο λαό (5 Οκτωβρίου 1789).

Παράλληλα, στη Συντακτική συνέλευση είχαν διαμορφωθεί τρία πολιτικά ρεύματα που πήραν τα ονόματά τους από τις θέσεις στις οποίες κάθονταν οι υποστηρικτές τους στην αίθουσα συνεδριάσεων: η δεξιά δεν επιθυμούσε περαιτέρω μεταβολές του παλαιού καθεστώτος, το κέντρο αποδεχόταν τη διατήρηση της μοναρχίας αλλά με την παράλληλη συμμετοχή ευγενών και μεγαλοαστών στη λήψη των αποφάσεων και η αριστερά οραματιζόταν ένα πολίτευμα σαν το αμερικανικό.

Ένα από τα αποτελέσματα της δυναμικής συμμετοχής ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων στις πολιτικές εξελίξεις ήταν και η δημιουργία πολιτικών οργανώσεων, των λεσχών. Δύο από αυτές, η λέσχη των Ιακωβίνων και η λέσχη των Κορδελιέρων, κινητοποιούσαν μεγάλο αριθμό πολιτών. Γενικότερα, οι πολιτικές απόψεις γίνονταν ευρύτερα γνωστές μέσα από πολιτικά φυλλάδια και εφημερίδες, ο αριθμός των οποίων πολλαπλασιάστηκε.

Η Συντακτική ψήφισε, το 1791, το πρώτο σύνταγμα της Γαλλίας εγκαθιδρύοντας το πολίτευμα της συνταγματικής μοναρχίας. Το έθνος ανακηρύχθηκε κυρίαρχο και ως νομοθετικό σώμα ορίστηκε η Νομοθετική συνέλευση (Βουλή), που θα προέκυπτε από εκλογές. Δικαίωμα ψήφου, όμως, αναγνωρίστηκε μόνο σε όσους κατείχαν περιουσία και πλήρωναν φόρους. Η εκτελεστική εξουσία ανατέθηκε στον βασιλιά και σε έξι υπουργούς. Η δικαστική εξουσία αφαιρέθηκε από τον βασιλιά και κηρύχθηκε ανεξάρτητη.

Παράλληλα, τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα ώθησαν την επανάσταση στην εθνικοποίηση της περιουσίας του κλήρου που χρησιμοποιήθηκε ως εγγύηση για την έκδοση χαρτονομίσματος. Οι κληρικοί ορίστηκαν λειτουργοί του κράτους που όφειλαν υπακοή, πρώτα απ' όλα, στην πολιτεία. Επίσης, καταργήθηκαν οι συντεχνίες (βλέπε γλωσσάριο) και απαγορεύτηκαν οι απεργίες.

Οι παραπάνω ρυθμίσεις δεν έγιναν αποδεκτές ούτε από την εκκλησία ούτε από τον βασιλιά, ο οποίος επιχείρησε να διαφύγει από τη Γαλλία αλλά έγινε αντιληπτός και αναγκάστηκε να επιστρέψει.

1. Διακήρυξη

των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη, 1789

1. Οι άνθρωποι γεννιούνται και παραμένουν ελεύθεροι κι έχουν τα ίδια δικαιώματα.

2. Σκοπός κάθε πολιτικής οργάνωσης είναι να διαφυλάσσει τα φυσικά και απαράγραπτα δικαιώματα του ανθρώπου. Τα δικαιώματα αυτά είναι η ελευθερία, η ιδιοκτησία, η ασφάλεια και η αντίσταση στην καταπίεση.

3. Το έθνος είναι αποκλειστική πηγή κάθε εξουσίας. Κανένα συλλογικό σώμα, κανένα άτομο δεν μπορεί να ασκεί εξουσία που δεν απορρέει από το έθνος.

6. Νόμος είναι η έκφραση της γενικής βούλησης. [...] Αφού όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο, μπορούν όλοι να καταλαμβάνουν δημόσια αξιώματα και θέσεις, ανάλογα με τις ικανότητές τους και χωρίς καμιά άλλη διάκριση παρά αυτή που πηγάζει από τις αρετές και τα προτερήματά τους.

10. Κανένας δεν πρέπει να διώκεται για τις πεποιθήσεις του, ακόμη και τις θρησκευτικές, υπό τον όρο πως η εκδήλωσή τους δεν διαταράσσει την τάξη του νόμου.

11. Η ελεύθερη έκφραση της σκέψης και των πεποιθήσεων είναι ένα από τα πολυτιμότερα δικαιώματα του ανθρώπου. Επομένως, κάθε πολίτης μπορεί να μιλά, να γράφει και να τυπώνει ελεύθερα, εκτός από τις περιπτώσεις κατάχρησης αυτής της ελευθερίας, που ορίζονται από τον νόμο.

17. Δεδομένου ότι η ιδιοκτησία είναι δικαίωμα ιερό και απαραβίαστο, από κανέναν δεν επιτρέπεται να αφαιρεθεί παρά μόνο όταν η δημόσια ανάγκη, νόμιμα διαπιστωμένη, το απαιτεί φανερά και υπό την προϋπόθεση μιας δίκαιης και προκαταβολικής αποζημίωσης.

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

2. Τα δικαιώματα των γυναικών αγνοήθηκαν και από τους επαναστάτες

Η Ολυμπία ντε Γκουζ υπήρξε μία από τις μαχητικότερες αγωνίστριες της γαλλικής επανάστασης. Άσκησε αυστηρή κριτική στους συντάκτες της Διακήρυξης των δικαιωμάτων του ανθρώπου επειδή αγνόησαν τις γυναίκες. Εκτελέστηκε στη λαιμητόμο το 1793.

Γυναίκες, ξυπνήστε! Το μήνυμά της λογικής ακούγεται σ' ολόκληρο τον κόσμο! Ανακαλύψτε τα δικαιώματά σας! Η ισχυρή αυτοκρατορία της φύσης δεν περιβάλλεται πλέον από την προκατάληψη, τον φανατισμό, τη δεισιδαιμονία και τα ψέματα. Η φλόγα της αλήθειας έχει σκορπίσει τα σύννεφα της ανοησίας και της καταπίεσης. Ο άνδρας, που ήταν μέχρι χθες υποδουλωμένος, έχει πολλαπλασιάσει τη δύναμή του και χρειάζεται και τη δική σας βοήθεια για να σπάσει τις αλυσίδες του. Με το να απελευθερωθεί μόνο αυτός, αδικεί κατάφωρα τη σύντροφό του. Γυναίκες, γυναίκες! Πότε θα πάψετε να είστε τυφλές; Τι έχετε κερδίσει μέχρι τώρα από την επανάσταση; [...] Αγωνιστείτε, λοιπόν, για τα δικαιώματά σας.

D. Levy, H. Applewhite, M. Johnson (επιμ.), «Olympe de Gouges, "Declaration of the Rights of Woman and Female Citizen", *Women in Revolutionary Paris, 1785-1795*, University of Illinois Press, Urbana 1979, σ. 92.

Η Νομοθετική συνέλευση, που προήλθε από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 1791, ελεγχόταν από τους Γιρονδίνους (βλέπε γλωσσάριο) και είχε να λύσει σοβαρά προβλήματα. Ο βασιλιάς και ορισμένοι αριστοκράτες σχεδίαζαν, σε συνεννόηση με τους βασιλείς της Αυστρίας και της Πρωσίας, επέμβαση εναντίον του επαναστατικού καθεστώτος. Την ίδια στιγμή ριζοσπαστικά τμήματα των λαϊκών στρωμάτων, οι *sans-culottes* (σαν-κινότ' ο όρος αποδόθηκε παλαιότερα στα ελληνικά «αβράκωτοι», επειδή οι άνθρωποι αυτοί δεν φορούσαν τα εφαρμοστά παντελόνια, που συνήθιζαν να φορούν τότε οι αριστοκράτες και οι αστοί, αλλά απλά παντελόνια, όμοια με τα σημερινά), αξίωναν την έκπτωση του βασιλιά.

Οι Γιρονδίνους, που εκτιμούσαν ότι μια πολεμική σύγκρουση θα συσπείρωνε τον λαό γύρω από το επαναστατικό καθεστώς, ώθησαν στην κήρυξη πολέμου εναντίον της Αυστρίας και της Πρωσίας (20 Απριλίου 1792). Οι πρώτες αποτυχίες του γαλλικού στρατού, η ύποπτη στάση του βασιλιά και η πείνα ώθησαν τα λαϊκά στρώματα σε επαναστατική δράση.

Ο λαός του Παρισιού κατέλαβε τα ανάκτορα του Κεραμεικού (10 Αυγούστου 1792). Ο βασιλιάς κατέφυγε στη Νομοθετική, η οποία, όμως, τον έθεσε υπό περιορισμό και ανέθεσε την εκτελεστική εξουσία σε συμβούλιο με επικεφαλής τον Δαντόν, στέλεχος της πολιτικής λésσης των Κορδελιέρων.

Οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες. Η Νομοθετική αναγνώρισε σε όλους τους άνδρες πολιτικά δικαιώματα (θέσπιση της καθολικής ψηφοφορίας), δήμωσε τις περιουσίες των αριστοκρατών που είχαν διαφύγει στο εξωτερικό, θέσπισε τον διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος και κήρυξε την πατρίδα σε κίνδυνο. Η νίκη κατά των Πρώσων στο Βαλμί (20 Σεπτεμβρίου 1792) έσωσε, στην κυριολεξία την τελευταία στιγμή, την επανάσταση.

Η δεύτερη φάση της γαλλικής επανάστασης, Σεπτέμβριος 1792-Ιούλιος 1794

Μετά από εκλογές με καθολική ψηφοφορία, αναδείχτηκε η Συμβατική συνέλευση, η οποία, ύστερα από πρόταση των Ορεινών (βλέπε γλωσσάριο) και παρά τη διαφωνία των Γιρονδίνων, κατήργησε τη μοναρχία (21 Σεπτεμβρίου 1792) και εγκαθίδρυσε, για πρώτη φορά στην Ευρώπη, το πολίτευμα της αβασίλευτης δημοκρατίας. Ακόμη, υιοθετήθηκε νέο ημερολόγιο. Έτσι άρχισε το έτος Ι της Δημοκρατίας (1793). Ο βασιλιάς και η βασίλισσα καταδικάστηκαν και αποκεφαλίστηκαν (1793).

4. Ο αποκεφαλισμός του βασιλιά Λουδοβίκου ΙΣΤ', 21 Ιανουαρίου 1793.

3. Μια σκιαγράφιση του «μέσου» Ιακωβίνου

Ο μυθικός «μέσος» Ιακωβίνος θα δεχόταν ως δήλωση των επιδιώξεών του περίπου τα εξής: ένα ανεξάρτητο εθνικό κράτος, μια μη μοναρχική πολιτική μορφή διακυβέρνησης, καθολική ανδρική ψηφοφορία, χωρισμό εκκλησίας και πολιτείας· ίσα πολιτικά δικαιώματα για όλους, την κατάργηση των κληρονομικών διακρίσεων και των κοινωνικών προνομίων· μια ανταγωνιστική βιομηχανική και αγροτική κοινωνία, με ατομική ιδιοκτησία, αλλά χωρίς μεγάλες περιουσίες και χωρίς την εξαθλίωση της φτώχειας.

C.C. Brinton, *The Jacobins, An essay in the New History*, Ν. Υόρκη 1961, σ. 183, Π. Κιτρομηλίδης (επιμ.), *Ρήγα Βελεστινλή, Άπαντα τα σωζόμενα*, Βουλή των Ελλήνων, Αθήνα 2000, τόμ. 5, σ. 15.

Παράλληλα, η Συμβατική αποφάσισε τη συνέχιση του πολέμου για να καταληφθούν εδάφη που θεωρούνταν γαλλικά στο Βέλγιο και στις όχθες του ποταμού Ρήνου. Η απόφαση αυτή συσπείρωσε εναντίον της Γαλλίας πολλά ευρωπαϊκά κράτη. Την ίδια στιγμή, στο εσωτερικό ξεσπούσαν αντεπαναστατικές εξεγέρσεις (1793: εξέγερση στην επαρχία της Βανδέας στη δυτική Γαλλία) και η οικονομική κατάσταση επιδεινωνόταν, ιδίως για τα ασθενέστερα κοινωνικά στρώματα.

Τότε, η Συμβατική, μετά από πειστικές προτάσεις των Ορεινών, μεταξύ των οποίων πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιζαν τα μέλη της πολιτικής λésσης των Ιακωβίνων, σύστησε την Επιτροπή Δημόσιας Σωτηρίας, την Επιτροπή Γενικής Ασφάλειας και επαναστατικά δικαστήρια με στόχο την καταστολή αντεπαναστατικών ενεργειών. Οι Γιρονδίνους αντέδρασαν, αλλά η Συμβατική, μετά από πρόταση των Ορεινών, διέταξε τη σύλληψη των ηγετών τους (Ιούνιος

1793). Λίγες μέρες αργότερα εγκρίθηκε το σύνταγμα του έτους Ι (24 Ιουνίου 1793).

Η περίοδος της Τρομοκρατίας
Ο ρόλος του Ροβεσπιέρου

Μετά την πτώση των Γιρονδίνων, οι Ορεινοί, με επικεφαλής τον Ροβεσπιέρο, ηγετική φυσιογνωμία των Ιακωβίνων, σχημάτισαν επαναστατική κυβέρνηση. Έχοντας να αντιμετωπίσουν αντεπαναστατικές κινήσεις σε πολλές περιοχές της Γαλλίας, οι Ορεινοί αναδιοργάνωσαν τον στρατό, κάνοντάς τον ένα ισχυρό όπλο απέναντι στους εχθρούς της επανάστασης, τόσο τους εξωτερικούς όσο και τους εσωτερικούς. Παράλληλα, στο όνομα της προστασίας της επανάστασης, εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες 40.000 περίπου άνθρωποι που θεωρήθηκαν ύποπτοι για αντεπαναστατική δράση (περίοδος της Τρομοκρατίας). Ακόμη, η χριστιανική θρησκεία αντικαταστάθηκε από τη λατρεία του Ανώτατου Όντος, ενώ δόθηκαν και νέα ονόματα στους μήνες. Παρά την κάποια βελτίωση που σημειώθηκε στο βιοτικό επίπεδο κυρίως των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, τα ακραία μέτρα, που σε πολλές περιπτώσεις υιοθετήθηκαν, προκάλεσαν αντιδράσεις. Ο Ροβεσπιέρος βρέθηκε στο στόχαστρο και τελικά η Συμβατική αποφάσισε να τον εκτελέσει μαζί με 20 συνεργάτες του (28 Ιουλίου 1794).

4. Ο Ροβεσπιέρος για τις αρχές λειτουργίας μιας επαναστατικής κυβέρνησης

Η συνταγματική κυβέρνηση ασχολείται κυρίως με την πολιτική ελευθερία. Η επαναστατική κυβέρνηση με τη δημόσια ελευθερία. Κάτω από το συνταγματικό καθεστώς, αρκεί σχεδόν το να προστατεύονται τα άτομα από τις καταχρήσεις της δημόσιας δύναμης. Κάτω από επαναστατικό καθεστώς, η ίδια η δημόσια δύναμη είναι υποχρεωμένη να προστατεύει τον εαυτό της από όλες τις φατρίες που της επιτίθενται. Στους καλούς πολίτες, η επαναστατική κυβέρνηση οφείλει ολοκληρωμένη προστασία. Στους εχθρούς του λαού, δεν οφείλει παρά μόνο το θάνατο.

Ροβεσπιέρος, Λόγος στη Συμβατική Εθνοσυνέλευση (1793).

Πηγή: Μ. Βερέτας (επιμ.), Μαρά, Σεν Ζιστ, Ροβεσπιέρος, Κείμενα, Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1989, σ. 219.

5. Επαναστατικό δικαστήριο δικάζει έναν ευγενή (διακρίνεται αριστερά). Τα περισσότερα από τα μέλη του δικαστηρίου φορούν τους χαρακτηριστικούς κόκκινους σκούφους, που έγιναν ένα από τα σύμβολα της γαλλικής επανάστασης.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...διαβάστε

- ✓ Ονορέ ντε Μπαλζάκ, **Οι Σουάνοι** (1829). Η φιλοβασιλική αντεπανάσταση στη Βανδέα.
- ✓ Βίκτορ Ουγκό, **1793** (1873). Η περίοδος κυριαρχίας των Ορεινών.
- ✓ Ανατόλ Φρανς, **Οι θεοί διψούν** (1912). Κριτική στις ακρότητες της γαλλικής επανάστασης.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε την πηγή 1. Στη συνέχεια, και αφού ξαναμελετήσετε τις πηγές 3 και 4 της ενότητας 1, να συντάξετε σύντομο κείμενο με θέμα τις επιδράσεις του Διαφωτισμού στη Διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη της γαλλικής επανάστασης.
2. Να μελετήσετε και στη συνέχεια να σχολιάσετε την εικόνα 2.
3. Αφού μελετήσετε την πηγή 2 και την εικόνα 3, να αναφερθείτε στη συμμετοχή και στον ρόλο των γυναικών στη γαλλική επανάσταση.
4. Να συγκεντρώσετε στοιχεία για τις πολιτικές αντιλήψεις του Ροβεσπιέρου (πηγή 4 και ενότητα 4, πηγές 1 και 3).

Η τελευταία φάση της γαλλικής επανάστασης (1794-1799) και η εποχή του Ναπολέοντα (1799-1815)

Η τρίτη και τελευταία φάση της γαλλικής επανάστασης, 1794-1799 Μετά την εκτέλεση του Ροβεσπιέρου, ο έλεγχος της Συμβατικής πέρασε στα χέρια των μετριοπαθών, των Θερμιδοριανών (από τον μήνα Θερμιδώρα, κατά τον οποίο επικράτησαν). Τα περισσότερα από τα ριζοσπαστικά μέτρα των Ορεινών καταργήθηκαν και η επανάσταση επέστρεψε στις αρχικές θέσεις της. Οι Θερμιδοριανοί ψήφισαν νέο σύνταγμα (1795). Σύμφωνα με αυτό, η άσκηση της εκτελεστικής εξουσίας ανατέθηκε σ' ένα πενταμελές συμβούλιο, το Διευθυντήριο. Αυτό, προκειμένου να αντιμετωπίσει τη δύσκολη κατάσταση, αναζήτησε τη στήριξη των στρατηγών που είχαν αναδειχθεί στα χρόνια της επανάστασης.

Η εποχή του Ναπολέοντα, 1799-1815 Τελικά, στις 9 Νοεμβρίου 1799 ο Ναπολέων Βοναπάρτης, αναμφισβήτητα ο πιο λαοφιλής, ο πιο ικανός, αλλά και ο πιο φιλόδοξος από τους Γάλλους στρατηγούς, κατέλαβε την εξουσία, με τη συγκατάθεση του Διευθυντηρίου. Έτσι, η μετριοπαθής αστική τάξη εμπιστεύτηκε έναν ηγέτη που έδειχνε ικανός να δημιουργήσει ένα σταθερό εσωτερικό καθεστώς και να κάνει σειρά πολέμων για την εδραίωση της γαλλικής κυριαρχίας στην Ευρώπη. Αρχικά, ο Ναπολέων ανακηρύχθηκε Πρώτος Ύπατος (1799-1804) και αργότερα Αυτοκράτορας (1804-1815). Αν και το πολίτευμα τυπικά δεν άλλαξε, ο Ναπολέων κυβερνούσε ως απόλυτος μονάρχης.

Ο νέος ηγέτης της Γαλλίας εφάρμοσε σειρά μεταρρυθμίσεων στη διοίκηση, στην εκπαίδευση και στην οικονομία, επιδιώκοντας να ελέγξει την κρατική μηχανή, αλλά και να την κάνει πιο αποτελεσματική. Το 1804 θεσπίστηκε ένας νέος νομικός κώδικας, ο Ναπολεόντειος Κώδικας, στον οποίο διατηρούνταν, με τη μορφή νόμων, ορισμένες από τις αρχές της γαλλικής επανάστασης. Ο Ναπολεόντειος Κώδικας διαδόθηκε σε όλη την Ευρώπη από τις γαλλικές στρατιές και παραμένει μέχρι σήμερα η βάση του νομικού συστήματος τόσο της Γαλλίας όσο και πολλών άλλων ευρωπαϊκών κρατών.

Παράλληλα, η Γαλλία του Ναπολέοντα, αντιμετώπιζε κατά καιρούς με όλες σχεδόν τις σημαντικές ευρωπαϊκές δυνάμεις, κατόρθωσε να θέσει υπό τον έλεγχό της, ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης.

Ο Ναπολέων, εκτιμώντας ότι ο κύριος αντίπαλος ήταν η Αγγλία, εφάρμοσε, από το 1806, τον ηπειρωτικό αποκλεισμό, εμποδίζοντας τη διακίνηση αγγλικών εμπορευμάτων σε όλα τα ευρωπαϊκά λιμάνια. Σε αντίποινα, η Αγγλία εφάρμοσε

1. Η Ευρώπη το 1812, την εποχή της παντοδυναμίας του Ναπολέοντα.

θαλάσσιο αποκλεισμό σε βάρος της Γαλλίας, εμποδίζοντας πλοία τρίτων χωρών να πλησιάζουν τις γαλλικές ακτές.

Σύντομη
Επισκόπηση Ο Ναπολέων, χάρη στις νίκες και στις κατακτήσεις του, δημιούργησε βασιλεία-δορυφόρους της Γαλλίας, σε πολλές περιοχές της Ευρώπης. Καθώς, όμως, η Γαλλία απαιτούσε φόρους για να καλύπτει τα τεράστια έξοδα των πολέμων, η γαλλική παρουσία αντιμετώπισε την αντίδραση των ευγενών και του ανώτερου κλήρου, που επιδίωκαν την επαναφορά της μοναρχίας και την αποκατάσταση των προνομίων τους, καθώς και σημαντικού μέρους των λαϊκών στρωμάτων, που ένιωθε να επιβαρύνεται οικονομικά και να βρίσκεται υπό ξένη κυριαρχία.

Το 1812 ο Ναπολέων αποφάσισε να επιτεθεί στη Ρωσία, με τη δικαιολογία ότι η τελευταία δεν εφάρμοζε αυστηρά τον ηπειρωτικό αποκλεισμό. Ο γαλλικός στρατός κατόρθωσε να φτάσει μέχρι τη Μόσχα, χωρίς, όμως, να θέσει υπό την κυριαρχία του τη Ρωσία. Λόγω του χειμώνα, των ασθενειών και των επιθέσεων, οι δυνάμεις του Ναπολέοντα άρχισαν να υποχωρούν. Κατά την υποχώρηση, ένας νέος συνασπισμός ευρωπαϊκών κρατών (Αγγλία, Αυστρία, Πρωσία, Ρωσία, Ισπανία, Σουηδία, βασιλείο της Νεάπολης) κατάφερε καίριο πλήγμα στις γαλλικές δυνάμεις (μάχη της Λιψίας, 1813). Από ένα στρατεύμα 600.000 περίπου ανδρών επέστρεψαν στη Γαλλία λιγότεροι από 100.000 άνδρες. Η ήττα των Γάλλων στο Βέλγιο, στη μάχη του Βατερλό (1815), σήμανε και το τέλος της κυριαρχίας του Ναπολέοντα.

2. Ζ.Λ. Νταβίντ, Ο Ναπολέων διασχίζει τις Άλπεις.

Σημαντικά!! **Γαλλική επανάσταση και εποχή του Ναπολέοντα: μια αποτίμηση** Η περίοδος 1789-1815 αποτελεί τομή στην ευρωπαϊκή αλλά και στην παγκόσμια ιστορία. Στη διάρκεια της:

- Αποτίμηση της Γαλλικής Επανάστασης**
- Η αστική τάξη της Γαλλίας κατέλαβε την εξουσία, δείχνοντας τον δρόμο και στις άλλες αστικές τάξεις της Ευρώπης.
 - Τα συμφέροντα της αστικής τάξης προωθήθηκαν αποφασιστικά και, χάρη σε μια σειρά από μεταρρυθμίσεις, η φιλελεύθερη οικονομία, η οικονομία της ελεύθερης αγοράς, κέρδισε έδαφος.
 - Οι αρχές του Διαφωτισμού έγιναν πολιτικά αιτήματα και, σε έναν βαθμό, δικαιώθηκαν.
 - Η απολυταρχία γκρεμίστηκε στη Γαλλία και κλονίστηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη.
 - Αναπτύχθηκε η ιδέα ότι τα όρια του έθνους και του κράτους πρέπει να συμπίπτουν. Πολίτες και κράτος συνδέθηκαν μ' ένα πλέγμα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων (π.χ. πολιτικά δικαιώματα-υποχρέωση στρατιωτικής θητείας). Έτσι γεννήθηκε η σύγχρονη έννοια της πατρίδας, στο πλαίσιο του έθνους-κράτους, που ενέπνεε αφοσίωση στους ανθρώπους.
 - Η εκκλησία διαχωρίστηκε, για πρώτη φορά στη νεότερη εποχή, από το κράτος.
 - Τα προνόμια των ευγενών και του κλήρου καταργήθηκαν και επικράτησε η αντίληψη ότι όλοι οι άνθρωποι γεννιόνταν ίσους, τουλάχιστον θεωρητικά, τα ίδια δικαιώματα.
 - Ο λαός αναδείχτηκε σε κινητήρια δύναμη της ιστορίας και σε αποκλειστική πηγή εξουσίας με την καθιέρωση συνταγμάτων και την επικράτηση της αρχής της λαϊκής κυριαρχίας. Τα φυσικά δικαιώματα του Διαφωτισμού έγιναν πολιτικά δικαιώματα. Οι υπήκοοι έγιναν πολίτες.
 - Αναπτύχθηκαν ή αναδύθηκαν ιδέες και κινήματα που σφράγισαν την παγκόσμια ιστορία, όπως ο φιλελευθερισμός, ο εθνικισμός, ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός και ο σοσιαλισμός (για τα οποία θα γίνει αναφορά παρακάτω).

1. Η γαλλική επανάσταση δίδαξε στους λαούς να αντιστέκονται στους τυράννους

Η Ευρώπη δεν καταλαβαίνει ότι μπορεί να ζήσει χωρίς βασιλιάδες, χωρίς ευγενείς. Εμείς δεν καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να ζήσει κανείς μαζί τους. Οι αξιότιμοι γείτονές μας απασχολούν [...] τον κόσμο με την υγεία του βασιλιά, με τις διασκεδάσεις και τα ταξίδια του. Εμείς πληροφορούμε τον κόσμο για τα ονόματα και τις αρετές των ηρώων που πέθαναν για τη λευτεριά [...] Εμείς του μαθαίνουμε ότι σήμανε η ώρα της εκτέλεσης των καταπιεστών.

Ροβεσπιέρος, Λόγος στη Συμβατική Εθνοσυνέλευση, 7 Μαΐου 1794.

Πηγή: Μ. Βερέτας (επιμ.), *Μαρά, Σεν Ζιστ, Ροβεσπιέρος, Κείμενα, Σύγχρονη Εποχή*, Αθήνα 1989, σ. 254.

2. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης για τη γαλλική επανάσταση

Η γαλλική επανάσταση και ο Ναπολέων έκαμαν, κατά την γνώμη μου, ν' ανοίξουν τα μάτια του κόσμου. Πρωτίτερα τα έθνη δεν εγνωρίζοντο, τους βασιλείς τους ενόμιζαν ως θεούς της Γης, και ό,τι και αν έκαμναν, το έλεγαν καλά καμωμένο [...].

Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836 (1851), τόμ. Γ', σ. 61.

3. Η γαλλική επανάσταση γέννησε τον δημοκρατικό πατριωτισμό

[...] Στα αριστοκρατικά κράτη, η λέξη πατρίδα δεν σημαίνει κάτι, παρά μόνο για τις οικογένειες των ευγενών, που έχουν την κυριαρχία. Μόνο στη δημοκρατία το κράτος είναι αληθινά η πατρίδα όλων των ανθρώπων που το συνθέτουν, και μπορεί να μετρήσει τόσους υπερασπιστές που ενδιαφέρονται για την υπόθεσή της όσους και πολίτες. Να ποια είναι η πηγή της ανωτερότητας των λεύτερων λαών απέναντι σε όλους τους άλλους.

Ροβεσπιέρος, Λόγος στη Συμβατική Εθνοσυνέλευση, 17 Φεβρουαρίου 1794.

Πηγή: Μ. Βερέτας (επιμ.), *Μαρά, Σεν Ζιστ, Ροβεσπιέρος, Κείμενα*, Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1989, σ. 234.

Το συνέδριο της Βιέννης Οι νικητές του Ναπολέοντα συγκάλεσαν το συνέδριο της Βιέννης (Σεπτέμβριος 1814-Ιούνιος 1815). Κυρίως τους απασχόλησαν η επαναχάραξη των συνόρων, ώστε να εξασφαλιζεται μια βιώσιμη ισορροπία, η ανασυγκρότηση της απολυταρχίας και η καταστολή των επαναστατικών ιδεών. Στη Γαλλία εγκαθιδρύθηκε ξανά το πολίτευμα της βασιλείας και τα γαλλικά σύνορα επανήλθαν εκεί που ήταν το 1789.

Τον Νοέμβριο του 1815 ιδρύθηκε η Ιερή Συμμαχία, από τη Ρωσία, την Αυστρία και την Πρωσία, χώρες-προπύργια της απολυταρχίας και της αντεπανάστασης. Οι περισσότεροι εκθρονισμένοι ηγεμόνες επανήλθαν στους θρόνους τους. Τα χρόνια που ακολούθησαν ονομάστηκαν *εποχή της Παλινόρθωσης* ή απλώς *Παλινόρθωση* (1815-1830).

Αν και δόθηκε η εντύπωση πως οι προεπαναστατικοί θεσμοί ανασταίνονταν, οι αρχές της γαλλικής επανάστασης (ελευθερία, ισότητα, δικαίωμα εθνικής αυτοδιάθεσης) είχαν αποκτήσει, πλέον, τεράστια απήχηση στους ευρωπαϊκούς λαούς.

Βλέπε ενότητα 6

Βλέπε ενότητα 11

3. Η Ευρώπη το 1815, μετά την ήττα του Ναπολέοντα και το συνέδριο της Βιέννης.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Μέχρι το 1789 η διαχείριση της πολιτικής εξουσίας αποτελούσε προνόμιο του βασιλιά. Ποιες άλλες κοινωνικές δυνάμεις εισήλθαν στο πολιτικό σκηνικό με τη γαλλική επανάσταση; Ποιες ήταν οι επιδιώξεις και ο ρόλος τους;
2. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να καταγράψετε πολιτικούς όρους που καθιερώθηκαν στα χρόνια της γαλλικής επανάστασης και χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ ο Διαφωτισμός ήταν ένα πολύμορφο κίνημα μέσα από το οποίο διαμορφώθηκαν όλα τα διανοητικά όπλα που χρησιμοποιήθηκαν στις επαναστάσεις του 18ου και του 19ου αιώνα
- ✓ η αμερικανική επανάσταση, η πρώτη που έγινε στο όνομα του Διαφωτισμού, ήταν σημαντική όχι μόνο για την αμερικανική ήπειρο αλλά και για ολόκληρο τον πλανήτη
- ✓ η εποχή της γαλλικής επανάστασης και του Ναπολέοντα (1789-1815) συνιστά τομή στην ευρωπαϊκή και στην παγκόσμια ιστορία, καθώς κατά τη διάρκεια της άρχισαν να διαμορφώνονται οι παράγοντες που οδήγησαν στις επαναστάσεις του 19ου αιώνα και όχι μόνο.